

Kněží a řeholníci – rodáci z farnosti Černívsko

BAMBAS, Stanislav

* 12. 11. 1869, Uzeničky

† 5. 1. 1942, Příbram

Byl synem Vojtěcha Bambase, šafáře v Uzeničkách, a jeho druhé manželky Marie Češkové z Předního Poříčí čp. 12, nejmladším z jedenácti dětí. Na svět přišel ve služebním bytě v domě čp. 6 v areálu místního panského dvora. Obecnou školu navštěvoval v Černívsku a poté byl na doporučení kováře, jak sám říkal, dán na gymnázium v Příbrami, přičemž bydlel u svého bratra Jana na Březových Horách. Bohoslovecká studia absolvoval v Praze, kde také 15. 7. 1894 přijal kněžské svěcení.

V diecézní duchovní správě působil jen krátce jako kaplan v Krajkové na Sokolovsku (1894–1898), načež byl povolán do funkce prefekta, správce kaple a knihovny arcibiskupského konviktu v Příbrami. Vrátil se tak do důvěrně známého prostředí, kde se až do penze naplno věnoval pedagogické činnosti, nejprve jako výpomocný katecheta, pak řádný učitel a profesor náboženství na gymnáziu, dva roky též na příbramské reálce a po smrti svého přítele P. Pavla Svatušky (1926) i na zdejším učitelském ústavu.

Mezi svými žáky se těšil velké oblibě, neboť se jim věnoval nejen jako vzdělavatel (ještě v penzi dával hodiny latiny, řečtiny a němčiny), ale mnohé podporoval na studiích i finančně, ať z vlastních peněz nebo prostřednictvím nadací. Spoluzaložil studentský fond „Jungmannovo nadání“ v Příbrami, figuroval však i v dalších spolcích. Byl přispívajícím členem spolku „Záchrana“ pro péči o mládež, místopředsdou místní skupiny Všeobecného sdružení křesťanského dělnictva pro Království české v Příbrami a v neposlední řadě jednatelem Matice svatohorské – spolku přátel a dobrodinců poutního místa Svatá Hora.

Studenti na něj vzpomínali jako na muže vyšší postavy, asketického vystupování, horlivého a zaníceného pro svou práci. Podle jednoho z nekrologů měl i další osobnostní kvality, jak málo dnes obvyklé: „*Nikdy nikomu nelichotil, svůj názor nepovažoval za jedině správný; měl v úctě i odlišná mínění jiných, když byl přesvědčen, že jim běží opravdu o věc. Vysoce cenil upřímnost a opravdovost. Nikdy nebyl nerozvážným optimistou ani pesimistou, hodnotil vždy věcné klady i zápory; nikdy nemalomyslněl, ale důvěřoval v Boha. Byl dochvilný a přesný ve všem; co slíbil, splnil, třeba za cenu velké oběti.*“ Věnoval se i přednáškové a publikační činnosti. Též hodně cestoval; navštívil Německo, Francii, Itálii, Egypt a Přední Asii. Miloval však především krásy české země a nezapomínal ani na rodný kraj. Roku 1937 věnoval se svou sestrou Anastázií, provdanou Hessovou z Prahy (* 1867, † 1941), farnímu kostelu v Černívsku paramenta v hodnotě 1 200 Kč – bílou a černou kasuli s příslušenstvím a velum k požehnání.

Za své pedagogické zásluhy obdržel během let několik pochvalných uznání a dekretů. K tomu byl vícekrát vyznamenán, a to právem nosit *synodalia* a *expositorium canonicale*, titulem arcibiskupského notáře a čestného konsistorního rady. Nejvyššího ocenění se mu dostalo roku 1935, kdy jej papež Pius XI. jmenoval svým čestným komořím s titulem Monsignora.

Msgre Stanislav Bambas zemřel zcela náhle na pravidelné procházce mezi příbramskou reálkou a konviktem po odsloužené mši svaté následkem srdeční mrtvice. Pochován byl 8. 1. 1942 na městském hřbitově na „Panské louce“. Pohřební obřady řídil P. Otto Loula, rektor domu redemptoristů na Svaté Hoře.

JANČAR, Josef

* 2. 3. 1881, Uzeničky

† 2. 10. 1932, Veltruby

Jeho otcem byl Josef Jančar, domkář v Uzeničkách čp. 19, matkou Františka Převrátilová z Ráztel čp. 18. Kněžské svěcení přijal 16. 7. 1905 v Českých Budějovicích. Mezi jeho spolusvěcence patřil například Msgre Jan Mottl, tajný papežský komoří, děkan v Sušici, náboženský spisovatel a překladatel z polštiny (* 1881, † 1945), či P. Jaroslav Stuna, farář v Žinkovech, pak arciděkan a vikář v Klatovech (* 1882, † 1951).

Kněžskou službu konal jako kaplan v Dnešicích (1905–1907), Záboří (1907–1908), Kasejovicích (1908–1909), opět v Dnešicích (1909–1910), Přešticích (1910–1911), Bělčicích (1911–1913), Pacově (1913–1917), pak jako administrátor a farář v Budislavi (1917–1922). Na tento úřad však rezignoval a zůstal několik let bez ustanovení. Jak naznačují další fakta z jeho života, mohlo to být z disciplinárních důvodů.

Když se vrátil do aktivní služby, působil jako kaplan v Plánici (1926–1928) a farář v Zavlekově (1928–1929), načež byl nadřízenými poslán na korekci (nápravu) do kláštera františkánů v Hájku a po návratu ustanoven nejprve administrátorem a následně řádným farářem ve Veltrubech v pražské arcidiecézi (1929–1932).

Zvláště v mladších letech byl horlivým organizátorem křesťansko-sociálního hnutí. Věnoval se též redakční práci a publicistice. V roce 1909 vydal v rámci ediční řady Český západ soubor lyrických črt s autobiografickými prvky pod titulem „Všední prach“ pojednávající „o životě a působení kněze, jenž se stal obětí hospodářských a společenských bojů své doby“.

Jeho další zálibou bylo divadlo. Během působení ve Veltrubech nacvičil a uvedl s ochotníky z obou místních divadelních souborů (Sokola a Dělnické tělovýchovné jednoty) hry *Leštinský kovář* podle povídky Svatopluka Čecha, *Soucít* od Františka Tůmy a *Markýz Gero* podle Aloise Jiráska.

KOMANEC, Augustin

* 7. 8. 1885, Hostišovice

† 25. 3. 1953, Mírov

Narodil se v domku čp. 28 u Mlýnského rybníka v části zvané Chaloupky, odkud pocházela jeho matka Marie Šounová a kam se jeho otec František Komanec přiženil z Drahenického Málkova čp. 33. Byl druhým z osmi dětí svých rodičů, též bratrancem významných blatenských stavitelů Jana a Františka Komanců. Ostatně i Augustinův otec provozoval jako samostatný mistr zednické řemeslo a prováděl mimo jiné rovněž stavbu kaple Povýšení sv. Kříže v domovských Hostišovicích roku 1892, situovanou taktéž v Chaloupkách.

Obecnou školu vychodil Augustin Komanec v Černívsku, gymnázium studoval v Českých Budějovicích, Písku a Příbrami, kde roku 1904 odmaturoval. Bohosloví absolvoval v Praze a tam také přijal 29. 6. 1908 kněžské svěcení. Působil po celou dobu v pražské arcidiecézi, nejprve jako kaplan v Plané u Mariánských Lázní (1908–1909) a pak ve Smečně (1909–1917), kde také současně plnil funkci zpovědníka filiálního domu Kongregace sester sv. Hedviky. Poté byl farářem v Hobšovicích (1917–1930) a od roku 1921 též zpovědníkem řeholního domu Kongregace sester Neposkvrněného Početí Panny Marie v Budenicích, spadajících do jeho farnosti. Roku 1930 se stal děkanem ve Slaném a současně vykonával v době uprázdnění funkce administrátora excurrento farností Hobšovice (1935) a Kvíllice (1936). Od roku 1932 byl též sekretářem slánského vikariátu.

Děkanem ve Slaném zůstal po dvě desetiletí s krátkou přestávkou v roce 1945, kdy byl dočasně suspendován pro spory s kaplanem Oldřichem Bartlem, což však byla jakási předzvěst jeho budoucích problémů. Mezi farníky se naopak pro své osobnostní kvality těšil úctě a vážnosti. Byl ceněn jako schopný a horlivý katecheta, vynikající zpovědník a kazatel, společenský, vlídný a obětavý člověk jemného vystupování. Věnoval se nácvičce chrámového zpěvu, byl i členem Československé strany lidové, ač nepříliš aktivním. Měl rád psy a byl naruživým řidičem – vlastníkem automobilu značky Praga.

Za obětavou činnost v církevní správě byl vyznamenán několika pochvalnými uznáními, čestnými tituly a výsadami jako například právem nosit *expositorium canonice* (1928) či titulem arcibiskupského notáře (1930).

Po převzetí moci v republice komunistickou stranou v únoru 1948 se i on stal jednou z obětí vyostřené proticírkevní politiky nového režimu. Jako mnoho dalších římskokatolických duchovních zaujímal totiž odmítavé postoje ke Katolické akci (státem řízená organizace s cílem získat podporu pro novou dohodu mezi ČSR a Vatikánem, jež by vedla k větší závislosti domácí církve na státu), novým církevními zákonům a kněžím exkomunikovaným kvůli prorežimním aktivitám. Netrvalo proto dlouho a byl zatčen, postaven před soud a ve vykonstruovaném procesu odsouzen 27. 5. 1950 pro zločin velezrady a pobuřování k osmi letům těžkého žaláře.

Trest si odpykával nejprve v pankrácké věznici a pak na Mírově, kde byl i fyzicky týrán. Zemřel v tamější vězeňské nemocnici. Pochován byl 31. 3. v Podbořanech do rodinného hrobu své sestry Františky Vítové, vdovy po řídícím učiteli, která jeho pohřeb v nelehkých podmínkách zařizovala. Obřady vykonal P. František Ježek, administrátor farnosti Příbram.

KUDĚJ, Josef

* 12. 1. 1869, Drahenický Málkov

† 29. 8. 1927, Počátky

Syn Matěje Kuděje, sedláka čp. 18, a Marie Mikešové ze Závěšína čp. 18, bratranec S. Cyrie (Boženy) Kudějové, členky Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského (* 1881, † 1949). Studoval dva roky na píseckém gymnáziu a pak na c. k. českém gymnáziu v Českých Budějovicích (dnes Gymnázium J. V. Jirsíka). Tam rovněž absolvoval kněžskou přípravu a 21. 7. 1895 přijal kněžské svěcení.

Duchovní službu vykonával jako kaplan v Kaplici (1895–1897), administrátor ve Lštění (1897), kaplan v Kašperských Horách (1897–1898), Jarošově nad Nežárkou (1898–1906), kde po dvakrát farnost administroval do ustanovení nového faráře (1899, 1905). Poté se odebral na dočasný odpočinek, který nakrátko přerušil, když byl roku 1907 jmenován kaplanem v Horní Pěně. Po definitivním návratu do služby byl ještě téhož roku ustanoven kaplanem v Ratibořských Horách. Jeho prvním samostatným působištěm se stala farnost Šumavské Hoštice, kam nastoupil roku 1908 nejprve jako administrátor a za necelý rok jako řádný farář, od roku 1921 s titulem biskupského notáře. V roce 1922 byl přeložen na faru do Počátek, kde setrval až do své smrti. Pohřben byl 31. 8. 1927 na počáteckém farním hřbitově u kostela Božího Těla.

KUDĚJOVÁ, Božena (S. Cyria)

* 28. 9. 1881, Drahenický Málkov

† 1. 4. 1949, Praha

Dcera Františka Kuděje, domkáře čp. 50, a Marie Vítové z Drahenického Málkova čp. 44, teta Boženy (S. Květoslavy) Kudějové, členky Kongregace sester premonstrátek (* 1905, † 2003), a sestřenice P. Josefa Kuděje, děkana v Počátkách (* 1869, † 1927).

Roku 1901 vstoupila do Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Praze a zahájila zde noviciát. Přijala řeholní jméno **Cyria**. Věčné sliby složila 18. 11. 1906.

Takřka po celý život pracovala v prádelně, dlouho v Zemské vychovatelně v Kostomlatech (pod Milešovkou) a Chroustovicích. Po propuštění řeholních sester ze státní služby po únoru 1948 se vrátila do pražského mateřince své kongregace, kde opět nastoupila do prádelny. Je pohřbena na řeholním hřbitově v Praze-Řepích.

KUDĚJOVÁ, Božena (S. Květoslava)

* 25. 6. 1905, Drahenický Málkov

† 23. 10. 2003, Svatý Kopeček

Byla dcerou Jana Kuděje, domkáře čp. 50, a Rosalie Hubáčkové z Horního Ostrovce čp. 20, a neteří S. Cyrile Kudějové, boromejky (* 1881, † 1949). Dost možná po vzoru tety se rozhodla pro zasvěcený život, ale vybrala si Kongregaci sester premonstrátek.

Obláčku měla 1. 10. 1930 v mateřinci kongregace na Svatém Kopečku u Olomouce a přijala při ní řeholní jméno *Květoslava*. Jednoduché sliby složila 29. 7. 1932, věčné pak 13. 8. 1935.

Působila v různých školských, zdravotnických a charitativních zařízeních: v juvenátu (gymnáziu) redemptoristů v Libějovicích (1932–1934), v sirotčinci ve Vésce (1934–1935), zaopatřovacím ústavu pro řeholnice v Opavě (1935–1937), hospicu v Táboře (1937–1939), ústavu pro duševně nemocné děti v Borotíně (1939–1940), nemocnici v Roudnici nad Labem (1940–1948), kde dokonce v letech 1944–1948 vykonávala funkci přestavené komunity, pak v nemocnici v Turnově (1948–1954), charitním domově v Lipové (1954–1956), ústavu pro tělesně postižené chlapce v moravských Nezamyslicích (1956–1972), charitním domově v Radvanově (1972–2000) a od roku 2000 v mateřinci na Svatém Kopečku, kam se tehdy sestry po dlouhých letech vrátily. Pohřbena byla 30. 10. 2003 na „starém“ hřbitově tamtéž, v oddělení sester své kongregace.

TESKOVÁ, Anna (S. Olga)

* 29. 11. 1889, Uzenice

† 13. 3. 1971, Štěplovec

Její otcem byl sedlák Prokop Teska čp. 24, matkou Marie Šilhová z Lomu čp. 12. Po vzoru starší sestry Marie (* 1887, † 1963) se rovněž rozhodla vstoupit do téže církevní kongregace a obě měly v daném směru jistě také vliv na stejné životní směřování své neteře Marie Vejšické (* 1924, † 2003). Učitelkou, avšak civilní, se stala i mladší, předčasně zemřelá sestra Terezie Tesková (* 1891, † 1915).

Obecnou školu navštěvovala Anna v Černívsku, měšťanskou v Horažďovicích, kde bylo tehdy hlavní centrum – mateřinec Kongregace Školských sester de Notre Dame, v němž již byla její starší sestra Marie. Stala se také aspirantkou řehole, ale obláčku spojenou s přijetím řeholního jména *Olga* měla a noviciát zahájila až 8. 8. 1911 po absolvování čtyřletého učitelského kursu v Praze. První rok noviciátu strávila v Horažďovicích, druhý v pražském ústavu pro hluchoněmé. Jednoduché sliby složila 12. 8. 1913, věčné 6. 8. 1919.

V letech 1927–1933 působila jako představená a pak asistentka představené pražského ústavu pro hluchoněmé, kde získávala první zkušenosti již během noviciátu. Od 17. 11. 1955 žila na odpočinku v charitním domově na zámku ve Štěplovci na Opavsku, kde byla její řeholní komunita internována, včetně rodné sestry Marie (Vojtěšky) Teskové.

Černívskému kostelu věnovala roku 1955, asi před odchodem do Štěplovce, velum a oltářní svíce v úhrnné váze vosku 5 kg.

S. Olga Tesková vyučuje hluchoněmé, 1938

TESKOVÁ, Marie (S. Vojtěška)

* 26. 6. 1887, Uzenice

† 9. 4. 1963, Štěplovec

Starší z dcer sedláka Prokopa Tesky čp. 24 a Marie Šilhové z Lomu čp. 12, která se rozhodla pro zasvěcený život, v čemž ji následovala, jak již výše uvedeno, mladší sestra Anna (* 1889, † 1971), a také neteř Marie Vejšická (* 1924, † 2003), obě ve stejné kongregaci. Obecnou školu navštěvovala v Černívsku, měšťanskou ve Strakonících a Českých Budějovicích, poslední rok již jako aspirantka řehole horažďovického mateřince Kongregace Školských sester de Notre Dame. Obláčku, při níž přijala řádové jméno *Vojtěška*, měla 13. 8. 1907, první sliby složila 5. 8. 1909. Poté absolvovala kurs pro učitelky v Praze (1910) a roku 1912 vykonala zkoušku pro učitelky měšťanských škol.

Od roku 1915 působila v Plzni, ale záhy onemocněla a musela se vrátit do mateřince v Horažďovicích. Možná právě s její nemocí souvisí dar, který učinila černívskému kostelu právě v roce 1915, a tím bylo krásné kněžské velum.

Po uzdravení byla roku 1918 vyslána představenou své kongregace do Českých Budějovic vyučovat na měšťanskou školu, kterou dříve sama navštěvovala. Pak učila jeden rok v Pardubicích (1920/1921), následně až do roku 1944 v Horažďovicích, ve školním roce 1944/1945 v Domažlicích a poté opět v Horažďovicích, než byla 3. 8. 1950 z rozkazu Státního úřadu pro věci církevní poslána do internace ve Štěplovci, kde dožila, spolu se svou rodnou sestrou Annou, řeholním jménem Olgou, Teskovou.

TUHÁČEK, Antonín

* 7. 10. 1880, Uzeničky

† 9. 7. 1964, Písek

P. Antonín Tuháček (označen šipkou) na výřezu z fotografie z biskupské vizitace v Uzeničkách 12. 6. 1910; před ním snad jeho matka, dále černívský farář P. Josef Rásocha, uprostřed P. František Seyvalter, emeritní sedlický děkan, vpravo Msgre Josef Antonín Hůlka, biskup českobudějovický

oltární kámen (*altare portatile*), misál, bílá a červená paramenta a další textilie ke mši svaté. Asistoval mu samozřejmě P. Tuháček, který také biskupa po skončení slavnosti pozval na pohoštění ke své matce do rodného domu.

V letech 1912–1917 vykonával Antonín Tuháček funkci prefekta kněžského semináře v Českých Budějovicích. Poté byl ustanoven do farní správy jako administrátor a od roku 1918 řádný farář v Horách Matky Boží. Zde působil přes třicet let až do odchodu na odpočinek v roce 1954. Mezitím byl již jako uživatel práva nosit *expositorium canonicale* (od 1916) vyznamenán tituly biskupského notáře (1926) a osobního děkana (1929).

Na penzi bydlel v Heřmani. Zemřel v nemocnici v Písku. Pohřben byl 14. 7. 1964 za účasti 25 kněží na hřbitově v Černívsku po smutečních obřadech v heřmaňském kostele.

Na svět přišel do rodiny sedláka Antonína Tuháčka čp. 7 a Anny Vejšické z Uzenic čp. 20. Byl strýcem P. Václava Antonyho z významné blatenské mlynářské rodiny, arciděkana v Domažlicích, vězněného po roce 1948 režimem (* 1904, † 1972). Přes bratrance Josefa Vejšického, sedláka v Uzenicích čp. 20, byl zase spřízněn se sestrami Marií (Vojtěškou) a Annou (Olgou) Teskovými z Uzenic čp. 24, které se staly členkami Kongregace Školských sester de Notre Dame, stejně jako jejich neterž Marie (Paulana) Vejšická, dcera zmíněného Josefa a Barbory Teskové.

Na kněžství se Antonín Tuháček připravoval v Českých Budějovicích, kde byl také 19. 7. 1903 vysvěcen. Tři roky působil jako kaplan v Neustupově, načež byl roku 1906 povolán k diecézní kurii v Českých Budějovicích do funkce biskupského ceremoniáře a konsistorního rady. Svou novou pozici posléze využil k tomu, aby spolu s občany Uzeniček požádal tehdejšího biskupa Msgre Josefa Antonína Hůlku o mešní licenci pro obecní kapli sv. Jana Nepomuckého. Ordinář vyhověl více než příznivě. Kapli v rámci kanonické vizitace černívské farnosti v neděli 12. 6. 1910 osobně požehnal, opatřil požadovanou mešní licenci a navíc přidal posvěcený

TUHÁČKOVÁ, Anežka (S. Věnceslava)

* 18. 1. 1910, Uzeničky

† 13. 12. 1982, Hoješín

Narodila se Janu Tuháčkovi, chalupníku čp. 21, a jeho druhé manželce Barboře Čabrádkové z Myštic čp. 14. Byla tetou bohoslovce a aspiranta řehole Václava Urbana z Černívsku (* 1928, † 2000). Vychodila obecnou školu v Černívsku, pak vypomáhala v rodinném hospodářství a mezitím několik měsíců sloužila v Praze.

Pro zasvěcený život si vybrala Kongregaci Školských sester III. řeholního řádu sv. Františka. Kandidátkou řehole se stala 29. 9. 1931 v mateřinci v Břevnově, obláčku, při níž přijala řádové jméno *Věnceslava*, měla 25. 8. 1932. Jednoduché sliby složila 24. 8. 1933 a věčné 23. 8. 1939.

Během kandidatury a noviciátu se věnovala šití, cvičila se ve hře na klavír a učila se němčině. Již po složení jednoduchých slibů obdržela první samostatnou funkci, a to viceprefekty u chovank kongregace na Alemance v Břevnově. V letech 1934–1936 vedla penzionát a učila klavír na Vinohradech. Pak se vrátila do mateřince v Břevnově, kde se starala o sakristii a vykonávala i další činnosti. V roce 1938 absolvovala kurs pro sociální pracovnice.

Během dalších let plnila ve své kongregaci různé úkoly – vypomáhala ve vrátnici, pracovala v kuchyni, zajišťovala úklid, rozdávání jídla apod.

V dubnu 1951 byla přeložena do Krnova a odtud ještě v září téhož roku do ústavu pro dívky v Budeníčkách, roku 1953 pak jako ošetřovatelka seniorek do Děčina. Od roku 1978 dožívala v charitním domově své kongregace v Hoješíně, kde je také pohřbena.

URBAN, Václav

* 19. 9. 1928, Černívsko

† 23. 10. 2000, Strakonice

Byl nejstarším ze čtyř dětí domkáře a ředitele kůru černívského farního kostela Aloise Urbana z čp. 10, a Boženy Tuháčkové z Uzeniček čp. 21. Jeho teta Anežka Tuháčková (S. Věnceslava), vstoupila do Kongregace Školských sester III. řeholního řádu sv. Františka (* 1910, † 1982). Bratranec jeho otce, P. Jan Formánek, byl zase knězem Tovaryšstva Ježíšova, ovšem pronásledovaným a vězněným za okupace i za socialismu (* 1917, † 2000). „Sestřenka“ Milada Novotná je pod řeholním jménem Františka členkou již zmíněné Kongregace Školských sester III. řeholního řádu sv. Františka.

Od roku 1940 studoval Václav Urban na gymnáziu v Příbrami. Po maturitě konal kněžskou přípravu v Českých Budějovicích a následně vstoupil do semináře v Obořišti (u Dobříše) jako aspirant Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (tj. redemptoristů). Přišel ale rok 1950, kdy byl v rámci celostátní „Akce K“, zaměřené proti mužským řeholním společenstvím, odvezen z Obořiště do internace v Králíkách. Poté konal tříletou vojenskou službu ve Zvolenu. Když se vrátil z vojny, nebyla již žádná naděje, že by pokračoval v původně zamýšleném kněžsko-řeholním životě. Namísto toho musel nastoupit jako zednický dělník k národnímu podniku Konstruktiva. Zůstal svobodný. Jako penzista žil v rodném Černívsku a pak v domově důchodců v Lažanech. Zemřel ve strakonické nemocnici. Pohřben byl 28. 10. 2000 na hřbitově v Černívsku.

VEJŠICKÁ, Marie (S. Paulana)

* 14. 8. 1924, Uzenice

† 14. 5. 2003, Štěplovec

Dcera Josefa Vejšického, sedláka v Uzenicích čp. 20, jenž byl bratrancem P. Antonína Tuháčka (* 1880, † 1964), a Barbory Teskové z Uzenic čp. 24.

Vychodila toliko obecnou školu v Černívsku, poté vypomáhala v rodinném hospodářství. Pro zasvěcený život se pravděpodobně rozhodla pod vlivem svých tet z matčiny strany, S. Vojtěšky (Marie) a S. Olgy (Anny) Teskových, a zvolila si i stejné společenství – Kongregaci Školských sester de Notre Dame v Horažďovicích, kde nejprve nastoupila v listopadu 1945 jako kuchařka a aspirantka řehole. Obláčku, při níž přijala řádové jméno **Paulana**, měla 23. 8. 1947. Následovaly dva roky noviciátu a 24. 8. 1949 řeholní sliby, vše v horažďovickém mateřinci. To se ale již začala pomalu prosazovat proticírkevní politika nového komunistického režimu, jež měla zakrátko dost citelně zasáhnout i do života sestry Paulany. Již 4. 8. 1950 byla se svou komunitou přesunuta na rozkaz Státního úřadu pro věci církevní do Javorníka ve Slezsku na česko-polské hranici. Brzy však byla zařazena do civilního zaměstnání jako dělnice, nejprve v textilce Elite ve Varnsdorfu (1951–1952), poté v továrně Texlen v Horním Starém Městě na Trutnovsku (1952–1958). V té době bydlela osm měsíců v asi 20 km vzdáleném Dolním Lánově, odkud musela do práce dojíždět, pak necelé dva roky přímo v Horním Starém Městě a po zbytek doby v cca 6 km vzdálené Svobodě nad Úpou.

Roku 1958 se vrátila ke svým spolusestrám do Javorníka a nastoupila opět do kuchyně. Když tamější pobočka roku 1995 zanikla, byla přestěhována do domu své kongregace ve Štěplovci, kde také zemřela.

*Vladimír Červenka
Lnáře, březen 2024*

Autor děkuje S. Fidelis Sedlákové z Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, S. M. Dominice Konečné a S. Františce Novotné z Kongregace Školských sester sv. Františka, S. M. Xaverii Gubrické a S. Janě Háskové z Kongregace Školských sester de Notre Dame a S. M. Michaela L. Novákové z Kongregace sester premonstrátek, PhDr. Věře Smolové ze Státního okresního archivu Příbram a Janu Urbanovi z Černívka za poskytnuté informace a fotodokumentaci pro tento materiál.